

MODLITBA PRÍHOVORNÁ A ZA UZDRAVENIE

... alebo o tom, že Božou milosťou všetko začalo a ňou aj všetko končí.

Čítanie z listu sv. apoštola Jakuba:

Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. ¹⁵ Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu ulaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu. ¹⁶ Vyznávajte si teda navzájom hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli. Lebo veľa zmôže naliehavá modlitba spravodlivého. (Jak 5,14-16)

Počuli sme Božie slovo.

Keď som prvý raz čítal o farských evanjelizačných bunkách, prekvapilo ma, že ako prvý krok k ich založeniu Piergiorgio Perini uvádzal denné adorácie. V duchu som si hovoril, veď hej, dobre, adorácie je isto skvelá vec, ale ja potrebujem nejaký návod, pokyny, ako a čo urobiť, zorganizovať, ako tento systém zaviesť.

Tomuto postoju sa v Cirkvi odpradáva hovorí *pelagianizmus* – podľa starovekého kňaza Pelágia, ktorý ho ako prvý otvorene hlásal. Je to postoj, kedy veríme, že sme to hlavne my a naše konanie a skutky, ktoré niečo znamenajú a že spásu a vzrast Cirkvi a farských buniek v nej dosiahneme hlavne svojím vlastným úsilím a šikovnosťou. Nič však nie je pravde vzdialenejšie! Ralph Martin na túto tému hovorí: „*Kresťanská viera má svoje jadro a východiskový bod v uznaní živej Kristovej prítomnosti v životoch jeho nasledovníkov. Kresťanský život nie je primárne morálkou, nie je filozofiou, nie je sociológiou, nie je politikou. ... V mnohých prípadoch to však nebolo dostatočne jasné. Následkom toho sa kresťanské podanie v našej kultúre príliš často vystavovalo forme redukcionizmu, ktoré sa z neho pokúsilo urobiť najmä morálku alebo sociológiu, alebo filozofiu či politiku.*“

V Písme Svätom to Apoštol Pavol vyjadruje jedinou trefnou vetou: „*Veď to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte, čo sa jemu páči*“ (Flp 2,13).

Boh je vždy o krok vopred. Stvoril nás, keď sme logicky ešte neexistovali. Takisto v Kristovi „*si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske*“ (Ef 1,4). Spasil a vykúpil nás prv, než sme sa narodili. V krste nám daroval zbožštenie, synovstvo, Ducha Svätého, posväcujúcu milosť skôr, než sme boli schopní sa o tom vôbec dozvedieť. Sama naša „*viera je [len] slobodná odpoveď človeka na iniciatívu Boha, ktorý sa zjavuje.*“ (KKC 166) A o nej samej Katechizmus pokračuje, že „*veriť možno iba vďaka milosti a vnútornej pomoci Ducha Svätého. [...] V úkone viery ľudský rozum a ľudská vôľa spolupracujú s Božou milosťou: „Veriť je úkon rozumu, ktorý súhlasí s Božou pravdou na príkaz vôle, ktorú pohol Boh milosťou.*““ (KKC 154 a 155).

Prvý je teda vždy a vo všetkom Boh. Tak, ako hovorí Ježiš: „*Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria*“ (Jn 15,5-6). Naša hlavná „*zručnosť*“, od ktorej závisí všetko naše konanie a aj ovocie, ktoré naše konanie prinesie, je *byť v Kristovi*. V prvom rade *byť Božími mužmi a ženami*, plnými Boha. A nielen naše konanie! Závisí od toho aj naša spása, naša svätosť, všetko, ako opäť učí samo Písmo: „*Kto ostáva v ňom, nehreší [...] nik, kto sa narodil z Boha, nehreší, ale chráni ho ten, ktorý sa narodil z Boha, a Zlý sa ho nedotkne*“ (1 Jn 3,6; 5,18).

Existujú dva extrémny, dva bludy, ktorým sa musíme vyhnúť.

• Tým prvým je už spomenutý *pelagianizmus*, ktorý spočíva v tom, že sa spoliehame v prvom rade na svoje sily, schopnosti,

nápady, organizačný talent, ktorým my presvedčíme iných, obnovíme farnosť a privedieme bunku k prosperite a jej členov k spásu. Aby sme sa mu vyhli, každé stretnutie začíname *vďakou a chválou* Boha a končíme prosebnou *príhovornou modlitbou a modlitbou za uzdravenie*.

Druhým je *kvietizmus*, postoj, že *veď Pán Boh sa postará*, On to zariadi, my sa nemusíme nijako veľmi snažiť a ak aj, nemusíme sa nejakou príliš snažiť ani rásť v umení apoštolátu, služby či vo vedomostiach, aby sme tieto diela robili čo najlepšie a najprofesionálnejšie (pretože od birmovky sme ustanovení ako „*kresťania profesionáli*“) – veď Boh to aj tak doplní, nahradí, postará sa, zvládne, zachráni... Preto máme na každom stretnutí bunky *katechézu a diskusiu* o nej a potom *oznamy a spoločné dumanie*, ako sa aj my čo najlepšie zapojíme do toho, k čomu sme pozvaní, aby sme sa náhodou nestali onými *lenivými a zlými sluhami* z Evanjelia!

Ako na to v praxi?

• **MODLITBA ZA OIKOS:** za ľudí, ktorí tvoria moje okolie, ktorých mi Boh dal „*na zodpovednosť*“, aby som im zvestoval Krista, Evanjelium a dovolil, aby sa cez nich Božia milosť dotkla ich srdca a aby ich Otec pritiahol ku Kristovi a do jeho Cirkvi, spravidla cez našu vlastnú bunku.

Modlíme sa ju doma a denne, najlepšie pri tom menovite aspoň krátko spomenúť každého z tejto skupiny ľudí.

• **PRÍHOVORNÁ MODLITBA:** Pohnutí tým, čo sme prijali v katechéze, čo sme rozoberali v oznamoch ako aj tým, čo je naše prvé a hlavné poslanie vo svete a tým je apoštolát, prosíme v tejto modlitbe o to, aby Pán v tomto všetkom cez nás konal a aby sa cez nás oslávil bohatým ovocím, ako prisľúbil – aj aby sme my sami v tomto všetkom boli v ňom, a „*nevypadli*“ z Neho, aby sa nestalo, že naše ruky budú *lenivé*, alebo naopak *odtrhnuté* od Neho, Hlavy.

Takisto sa modlíme aj za špeciálne úmysly, ktoré navrhli členovia bunky. Ak sa dá, pripájame sa k modlitbe aj nahlas, vlastnými slovami.

Niektoré úmysly, na ktorých nám obzvlášť záleží, môžeme „*posunúť*“ farnosťou, aby sa (po schválení farárom) za ne modlilo celé spoločenstvo pri nedeľnej liturgii.

• **MODLITBA ZA UZDRAVENIE:** Týka sa tých, ktorí potrebujú a požiadajú spoločenstvo o zvláštnu modlitbu za seba osobne a za svoje konkrétne úmysly. To znamená, že sa to nemusí diať na každom stretnutí bunky, len vtedy, ak niekto o to požiada.

Ak dotyčný nemá odvahu o to požiadať sám, môže mu to citlivo navrhnúť vedúci bunky, ak s pastoračnou múdrosťou usúdi, že by ju dotyčný mohol potrebovať a že by mu mohol takto pomôcť urobiť krok smerom k dôvere Pánovi.

Takúto modlitbu vedie vedúci bunky osobne, ostatní sa k nemu pridajú – môžu sa zhromaždiť okolo toho, za koho sa modlia, pripájajú sa k modlitbe vedúceho v duchu, prípadne ju dopĺňujú sami tým, čo im vnuká Duch Svätý. Jeho vyzývajú, aby vstúpil do života dotyčného človeka, aby ho osvietil uzdravil, naplnil.

Niekde môže byť zvykom dotýkať sa pri modlitbe toho, za koho sa modlíme, ruky, pleca,... môže to byť, nie je to ale nutné. Ak by to pôsobilo podivne alebo umelo, nerobme to.

• **Odporúčané trvanie:** 10 minút príhovor, prípadne 10 minút modlitby za uzdravenie.